

lig klart, at hvor man ikke har Alderdomsfor-
gelses- og Sygekasser, vil man heller ikke faae
det Statsstiftud, der er Tale om i §§ 3 og 4,
og naar man faa desuagtet skal selv forsørge sine
egne Fattige ved et offentligt og frivilligt Fattig-
væsen, foruden at man gjennem Statskatterne skal
yde sin Andel til Statskassens Stiftud til andre
Kommuner, vil der altsaa komme til at hvile en
forholdsvis større Byrde paa de fattigere Kommu-
ner, navnlig i Sjælland. Hvorledes Forholdet i
Liden kan udvikle sig, veed jeg ikke; men at der
for Diebliffet ikke vil kunne opnaas den Udjev-
ning af Fattigbyrden, som de Herrer tilfugte, tror
jeg at turde paastaa. Ja, hvis Pengene i Stats-
kassen kom regnende ned fra Himmelen, saa var
det noget Andet; men i en saadan parabolisk Til-
stand leve vi jo dog ikke. At vi have brugt
Penge af Statskassen til Diemed, der vare mindre
heldige, kan jeg være enig med de Herrer i; men
jeg har da ogsaa lidt været med til at stemme mod
den Slags Brug, uden at jeg dog har kunnet
forhindre, at Pengene desuagtet bleve bevilgede.
Naar det ærede Medlem mente, at Stiftudene til
disse Kasser ikke ligefrem behøvede at tages af
Statterdernesomme, men kunde tages blandt
andre Steder fra Ballø og Bømmetofte, saa kan
jeg være enig deri, og jeg er ligeledes enig med
det ærede Medlem fra Bornholm (Kosod), med
hvem jeg ellers kun sjelden er enig, i den Udtal-
else, som han har fremsat i Betænkningen over
disse Klosters, at vi skulde bruge en Del af de-
res Midler til en Arbejderinvalidesfond og maaste
ogsaa til at hjælpe Landets Fattigkommuner med
eller til at støtte Hjælpekasser. I dette Punkt
skal derfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns
Amts 5te Valgkreds ikke mangle min Under-
støttelse.

Jagerslev: Jeg skal ikke ret længe ud-
strække Forhandlingen af Sagen; men der er nogle
enkelte Bemærkninger, jeg anser det for rigtigt at
gøre, for at svare paa Noget, der er sagt specielt
til mig. Det ærede Medlem for Aarhus Amts
3die Valgkreds (N. Jensen), mente, at jeg havde
advaret mod „Snyderi“; han brugte netop dette
noget stærke Udtryk. Jeg tror dog ikke, jeg er
gaaet saa vidt, at jeg har betegnet Noget som
Snyderi, og det er vistnok en noget fri Over-
sættelse af, hvad jeg har sagt og en uforud-
betænksom Betegnelse. Jeg har vedkjendt mig, at Bestem-
melserne i Lovens § 4 ere saaledes, at Noget,
der nok kunde kaldes en Omgaaen, bliver temmelig
let, fordi Betingelserne ere saa overordentlig lette
at opfylde for Individet, fordi det er saa let at
skaffe sig nominal Udgang til, hvad der der kal-
des Selvhjælp. Dernæst er det for Bestyrelsen
for Fattigkassen eller Understøttelseskassen saa
fristende at lægge det mest Mulige over paa
Statskassen og det mindst Mulige over paa Kom-
munkassen. Det ærede Medlem udtalte ogsaa,

at vi Andre vilde kun tale derom, men Intet
gøre; det var kun den ærede Ordsvører og hans
Medforlagsstillere, der vilde gjøre Noget. Jeg
tror, at Behreidelsen er uretsferdig, jeg tror, at
ogsaa vi Andre ville gjøre Noget; men fordi vi
ikke tro — og jeg har tidligere sagt, at jeg er
af denne Mening — at det er rigtigt at gaa den
Vej, som de ærede Forslagsstillere gaa, er man
ikke berettiget til at sige, at vi Intet ville gjøre.
Jeg har blandt Andet udtalt, at, skjøndt jeg nok
kunde reise principielle Indvendinger mod §§ 71
og 72 i Regjeringens Forslag, vilde jeg dog være
villig til at stemme for dem af praktiske Grunde,
og naar man saa tillige vil stemme for at fremme
et andet Forslag, tror jeg dog, at Noget gjøres.
Det, man ikke vil være med til at gjøre, er først
at sammenblande disse to Ting, og det, man der-
næst ikke vil være med til at gjøre, er at give
denne Hjælp til Selvhjælp en helt anden Virk-
ning, nemlig at vende det saaledes om, at man
overdrager hele Fattigvæsenets Forpligtelse til
Understøttelseskasserne, men uden i øvrigt at lade
Modtagerne af Hjælpen være stillede saaledes, som
Fattigloven i andre Retninger forlanger; dette
anser jeg for urigtigt og principstridigt, ligesom
jeg ogsaa anser det for uretsferdigt imod Andre,
som ikke faae godt deraf. Jeg anser det for i og
for sig uretsferdigt og sridende imod de sunde
Principer, som bør komme til Orde i Lovgivningen,
ogsaa i Lovgivningen om Udgifter af Fattigvæsenet.
Jeg skal gjøre opmærksom paa et Tilfælde, som
kan indtræde efter § 4. Der gives den Bestem-
melse, at Understøttelseskassens Bestyrelse skal be-
vilge akkurat det Samme som Fattigbestyrelsen
ellers, idet det med akkurat de samme Udtryk,
som bruges i Loven om det offentlige Fattigvæsen,
bestemmes, at Vedkommende skal have det Nød-
tørftige til sig og Sine til Livets Ophold eller
til Kur og Pleie i Sygdomstilfælde. Nu sætter
jeg, at Bestyrelsen for Hjælpekassen ikke giver en
Mand det, som han finder er det Nødtørftige, hvad
saa? Kan Vedkommende saa henvende sig til det
offentlige Fattigvæsenes Bestyrelse, nemlig Kommu-
nalbestyrelsen, med Forslangende om yderligere
Hjælp? Jeg kan ikke se rettere, end at han vil
kunne gjøre det — naturligvis naar han vil ud-
sætte sig for de Ubehageligheder, der klæbe ved at
komme ind under det offentlige Fattigvæsen. Jeg vil
gjøre opmærksom paa, at der da vil kunne indtræde en
høist mærkbar Strid imellem de to forskjellige Besty-
relser om Omfanget af den Hjælp, der er for-
nøden. Der er ingen Tvivl om begge Bestyrelsers
Kompetence til at udøve et Skjøn og sige, at det og
det er nødvendigt. Naturligvis har efter dette
Forslag den vedkommende Bestyrelse af Under-
støttelseskassen den samme Ret — det er fuld-
stændig rigtig betegnet — som efter Grundloven
er givet rette Vedkommende, til at yde Fattig-
hjælp, den nemlig, som omhandles i dette Lovfor-
slag. Men jeg vil da bemærke, at, indrømmer